

Jolana míří z vězení na svobodu (Jolana is Freed from Prison)

by

Veronika Hlaváčová

(Czech Radio)

SYNOPSIS:

Reportáž zachycuje výstup z vězení trestané Jolany, která se za mříže do ženské věznice ve Světlé nad Sázavou dostala za krádeže. 29 letá žena si na cele balí věci, loučí se s dalšími odsouzenými, vrací vězeňské oblečení a naopak si vyzvedává osobní věci, které musela odevzdat při nástupu trestu před 10 ti měsíci. Jolana je trestaná poprvé a několikrát zopakovala, že už se do vězení nevrátí. Doufá, že se jí podaří získat z dětského domova své dvě malé dcery.

The reportage covers the moment when Jolana, a 29-year-old inmate of women's prison in Světlá nad Sázavou imprisoned for thefts, is exiting the prison. She is packing her things, saying good-bye to fellow prisoners, returning the prison clothes and picking her personal items that she had to submit upon entering the prison 10 months ago. This was her first conviction and she keeps saying she will never be back. She hopes to get her two small daughters back from children's home.

PROMO:

Vedení ženské věznice ve Světlé nad Sázavou nám povolilo unikátní natáčení - byli jsme u propouštění jedné z vězeňkyň. Zachytili jsme loučení s odsouzenými, balení a vracení vězeňských věcí, ale hlavně - byli jsme u velké nervozity a těšení se na svobodu. Poslouchejte za chvíli seriál Hodina před.

OHLÁŠENÍ:

300 dnů čekala na to, až bude zase zpět na svobodě. Na své dvě dcery se snažila za mřížemi moc nemyslet, aby tak často nebrečela. Mluvíme o 29 leté Jolaně, která skončila kvůli krádežím v ženském vězení ve Světlé nad Sázavou. Byli jsme s ní Hodinu před propuštěním na svobodu. Jolana si balila na cele věci do "takzvané koule", loučila se s trestanými, vracela na sklad šedivé vězeňské oblečení a naopak si vyzvedávala své osobní věci. Pak šťastně vykročila bez ohlížení pryč z vězení.

Redaktorka: Je půl osmé ráno, já se právě blížím ke dveřím vězeňského areálu ve Světlé nad Sázavou. O trestané ženě, která dnes bude propuštěná, mám zatím jen stručné informace. Odsouzená byla za krádeže a to na necelý rok. Jaké další informace o sobě prozradí, je čistě na ní.

Kulisa: vstup do vězení a rentgenová kontrola, uvítání, mobil dávám do krabičky

Vězeňská služba: Co byste potřebovala?

Redaktorka: Dobrý den. Já jdu na rozhovor. Můžu dál?

Vězeňská služba: Tak jo.

Redaktorka: Teď jdeme přímo za odsouzenou, která bude propuštěná. Vy jste paní Jolana? To je první informace, co o Vás mám.

Jolana: Ano, můžeme začít balit. Začnu asi první tou koulí – sbalím svoje prostěradlo, svoji peřinu a deku, a tohle všechno zabalím do prostěradla udělám z toho kouli, mezi to se dávají i boty, ešus.

Redaktorka: Vy lezete na palandu, tady jste celou spala?

Jolana: 10 měsíců, dopisy jsem psala hodně, měla jsem výtvarnou činnost, pohybovou aktivitu. Sportovala jsem, tady jsem přibrala 13 kilo tady ve věznici – přibrala jsem hodně v obličeji, vážím 59. Tady to hodně dělá ten chleba. Dostáváme pořád chleba.

Redaktorka: Jolano, prozradíte váš věk?

PROMO:

The management of the women's prison in Světlá nad Sázavou gave us a unique recoding opportunity – we were present to the release of one inmate. We have captured her parting with other convicts, returning the prison items and packing, but mostly – the deep feeling of anxiety and looking forward to being free. Shortly to be listened to in “The Hour Before” series.

INTRODUCTION:

For 300 days, she has been waiting to be free again. Behind bars, she was trying not to think much of her two daughters so as not to cry so often. We are talking about Jolana, aged 29, who was sent to women's prison at Světlá nad Sázavou for thefts. We were with her The Hour Before her release. She was packing her belongings into “a ball”, saying good-bye to her fellow inmates, returning the grey prison uniform to the storage room and picking up her personal items. Then, without looking back, she happily stepped out of the prison.

Reporter: It is half past seven AM and I am approaching the door of the prison facilities at Světlá nad Sázavou. So far, I have only terse information about the female prisoner who is to be released today. Convicted for thefts, she was imprisoned for less than a year. It is entirely up to her which other information she will disclose about herself.

Background: entering the prison facility, X-ray security screening, welcoming, putting my cell phone to a box

Prison staff: Hello, what do you need?

Reporter: Hello. I came for an interview. May I go in?

Prison staff: All right.

Reporter: We are going directly to the convict who will be released today. Are you Jolana? This is the first piece of information I have about you.

Jolana: Yes, we can start packing. I'll probably start by making the ball – I take my bed sheet, my duvet and my blanket and I wrap it all in the bed sheet making a ball out of it in which one puts also the shoes and the mess tin.

Reporter: You are getting up to the top bunk, is this where you were sleeping all this time?

Jolana: Ten months. I was writing a lot of letters, I was doing artistic activities and physical activities. I was doing sports, but I gained 13 kilos here in the prison – especially in my face. I weigh 59 now. It's the bread. We're getting bread all the time.

Reporter: Would you tell me how old are you, Jolana?

Jolana: Ano, je mi 29 let a sedím poprvé. Nemůžu tomu uvěřit, že mám výstup. Všechno jsem si odškrtávala – všechny dny, 300 dní.

Redaktorka: Vy jste tu byla na pokoji s dalšími 7mi ženami.

Jolana: Ze začátku trestu je tu se mnou Květa, Kačenka.

Květa a Kateřina: My jsme si říkaly bráškové. Pro mě byla jako sestra. Dávala tu naději, že to musíme zvládnout. Když jsme měly špatnou náladu, tak nás uměla pozvednout. Držely jsme se hrozně moc.

Redaktorka: Jolano, vypadá to, že se vám odsud nechce. Vy vůbec nespěcháte.

Jolana: Spadl mi klíček od skřínky z práce. Pracovala jsem ve výkonu trestu v automobilce. Dělal jsem autodíly.

Redaktorka: Už jste nalíčená, vlasy máte připravené. Cítíte nervozitu?

Jolana: Už jsem vzhůru od půl páté. Potím se, klepu se, je mi špatně od žaludku. Mám divné pocity. Nebudu dělat nic z těch věcí, co jsem dělala dřív.

Redaktorka: Co jste dělala dřív?

Jolana: Byla jsem maminka na mateřské, ale udělala jsem krádež a zavřeli mě, o všechno jsem přišla. O děti, o byt. Mám dvě děti – Leontýnku a Šarlotku. Šestiletou a čtyřletou.

Redaktorka: Říkala jste, že vám ten trest docela utíkal kvůli práci, bylo to i díky tomu, že jste myslela na své dcery, že na vás čekají?

Jolana: To taky, ale abych řekla pravdu – nemohla jsem na ně moc pořád myslet, když tady člověk myslí na děti, tak tady furt pláčete. Musíte se přizpůsobit tomuto životu. Doufám, že budu ten vánoční dárek já, že budou rády, že maminka je doma a už nebudou v dětském domově. Že si najdu dobrou práci, bydlení. Že mi dají děti.

Kulisa: loučení – dávejte na sebe pozor.

Redaktorka: Teď už je po osmé hodině. Už se vám to blíží.

Jolana: Třesou se mi ruce i tělo. Kulisa – pískot dalších vězeňkyň.

Redaktorka: Teď jdeme chodbami odevzdat Jolanino vězeňské oblečení a zároveň vyzvednout její osobní věci. Jolano, jak se cítíte v oblečení, ve kterém jste přišla před 10 měsíci?

Jolana: Stísněně spíš. Už se sem nechci nikdy v životě vrátit.

Jolana: Yes, I'm 29 and this was my first time in jail. I can't believe I'm leaving. I kept crossing off each day – 300 of them.

Reporter: You have shared this room with seven other women.

Jolana: Květa and Kačenka were here with me since the start of my sentence.

Květa and Kateřina: We were calling each other brothers. She was like a sister to me. She was encouraging us. When we felt down, she was able to cheer us up. We were supporting each other really a lot.

Reporter: Jolana, it seems you don't want to leave. You don't hurry at all.

Jolana: I've dropped a key from the locker I had at work. During my sentence, I worked in a car factory. Doing the car components.

Reporter: You are made up already. You did your hair. Do you feel nervous?

Jolana: I've been up since half past four. I'm sweating and trembling and I'm sick to my stomach. I have strange feelings. I won't do things I did before.

Reporter: What did you do?

Jolana: So I was a mother on maternity leave but I stole something and they sent me to jail. I lost everything. My children, the flat... I have two daughters – Leontýnka and Šarlotka aged 6 and 4.

Reporter: You said your sentence has passed rather quickly as you were working. Was it perhaps also because you kept thinking of your daughters, that they are waiting for you?

Jolana: Yeah, but to tell the truth – I couldn't keep thinking of them much because if you think of your children here, you cry all the time. One must adjust oneself to the life here. I hope to be their Christmas present, I hope they will be happy that mom is back and they will no longer be in the children's home. I hope to find a good job and a good flat. I hope they will give me the children.

Background: parting – take care of yourself.

Reporter: It's past eight o'clock. It's coming soon.

Jolana: My hands and my body are shaking. Background – fellow inmates whistling.

Reporter: We are walking down the halls to return Jolana's prison uniform and pick up her personal things. Jolana, how do you feel now that you are wearing the very clothes in which you came here 10 months ago?

Jolana: Uneasy and cramped. I don't wanna come here anymore in my life.

Redaktorka: Tady je vchod do věznice, stačí jen vyřešit pár administrativních kroků...Jméno, příjmení..

Jolana: Sbohem – abychom se sem už nikdy nevrátily. Třesu se.

Redaktorka: Vycházíte, jste svobodná. Dýchá se vám jinak?

Jolana: Nebudu se tam otáčet na tu bránu, jsem ráda, že jsem venku. Svobodně se mi dýchá.

Redaktorka: Vy tady máte odvoz.

Jolana: Ano, Já vám děkuju, díky, ahoj!

Redaktorka:Jolana právě nastoupila do auta známého, který ji veze na rodinnou oslavu. Ze Světlé nad Sázavou, Veronika Hlaváčová, Radiožurnál/Český rozhlas

Reporter: Here is the entrance to the prison... Now it remains only to take some administrative steps... Name, surname...

Jolana: Good bye – let us never be back. I'm shaking.

Reporter: You are leaving, you are free. Does it feel different to breathe now?

Jolana: I won't look back on that gate, I'm happy I'm out. I breathe freely.

Reporter: There's a car waiting for you.

Jolana: Yes. Thank you, thanks. Hi!

Reporter: Jolana has just got in the car of her friend who drives her to a family celebration.
From Světlá nad Sázavou, Veronika Hlaváčová, Radiožurnál/Czech Radio